

Erár domáhal se proti Ottu D-ovi povolení exekuce pro dlužnou daň z obrátu, jež byla předepsána firmě Y., společnosti s r. o., jejímž byl Otto D. jednatelem. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekuční titul zní proti firmě Y., kdežto exekuce byla povolena proti Ottu D. Proti jinému než v exekučním titule pojmenovanému, může však exekuce být povolena pouze v případě Šu 11 ex. ř., jehož tu není, protože se nejedná o veřejnou společnost, nýbrž společnost s obmezeným ručením. Byla tedy exekuce neprávem povolena.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovateli nepodařilo se vyvrátiti správné důvody rekursního soudu. Z pravidla §§ 7 a 9 ex. ř., že exekuce může být povolena jenom proti dlužníku, uvedenému v exekučním titulu, zná zákon pouze dvě výjimky. První v Šu 9 ex. ř., bylo-li veřejnými nebo veřejně ověřenými listinami prokázáno, že závazek, určený exekučním titulem, přešel na osobu, proti které se navrhuje exekuce, druhou v Šu 11 ex. ř., zní-li exekuční titul proti veřejné obchodní nebo komanditní společnosti, a exekuce se vede proti jejím osobně ručícím společníkům. V tomto případě nejde o žádnou z těchto dvou výjimek, jmenovitě nelze na něj rozšiřovati výjimku Šu 11 ex. ř., založenou na solidárním závazku osobně ručících společníků za dluhy společnosti dle čl 112 a 150 obch. zák., jenž se podstatně liší od ručení jednatelů společností s ručením obmezeným dle Šu 25 zákona z 6. března 1906 čís. 58 ř. zák. Z ustanovení Šu 8 zákonů o dani z obrátu ze dne 12. srpna 1921, čís. 321 sb. z. a n. a 21. prosince 1923, čís. 268 sb. z. a n., že, stíhá-li daň právnickou osobu (korporaci, spolek a pod.), ručí za daň osoby, odpovědné za správu, rukou nerozdílnou, nelze dovoditi změnu oněch přesných ustanovení exekučního řádu. Může snad být sice důvodem k vzniku exekučního titulu proti jednotlivým osobám, které ručí za daň právnické osoby, ale nemůže ho nahraditi.

Čís. 5457.

Bylo-li uzavření společenské smlouvy podmínkou udělení licence k prodeji tabáku a kolků, jest nedovoleno zrušení společenské smlouvy tím, že by se převedla licence k prodeji tabáku a kolků.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1925, Rv II 375/25.)

Prodejový sklad tabáku v H. byl zadán společnosti, skládající se ze žalobce a žalovaného, válečných to invalidů. Smlouvou ze dne 5. března 1924 odstoupil žalobce žalovanému svůj podíl z této smlouvy za různá plnění. Ježto žalovaný neplnil, domáhal se žalobce plnění žalobou, jež byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Po stránce právní shledává dovolací soud správným názor soudu odvolacího, že odstupní smlouva ze dne 5. března 1924 s dodatkem ze dne 13. března 1924 měla za předmět hlavně a především podíl žalobcův na licenci k prodeji tabáku a kolků a že proto nelze ji považovati za čistou smlouvu likvidační. Je sice správné, že na společenskou smlouvu mezi stranami dne 3. ledna 1924 uzavřenou vztahují se předpisy práva soukromého, nesprávným jest ale úsudek dovolatelův, že tuto společenskou smlouvu mohly strany uzavřít a proto také zrušiti bez ohledu na předpisy, platné pro zadávání licence k prodeji tabáku, neboť dle zjištěného stavu věci smlouva společenská ze dne 3. ledna 1924 stala se za účelem provozu prodeje tabáku a kolků v H., kterýžto provoz strany, smlouvu tu uzavírající, mohly uskutečniti jen na základě licence v cestě administrativní jim udělené. Když pak žalobce trafiky (svůj podíl na ní) dle předpisu Šu 34 nař. min. financí ze dne 10. dubna 1911, čís. 44.236 nikomu, tedy ani žalovanému postoupiti ani propachtovati nesměl a tento odstup trafiky (podílu žalobcova na ní) hlavní předmět smlouvy odstupní ze dne 5. března 1924 tvořil, jest správným názor soudu odvolacího, že nelze smlouvu tuto považovati za obyčejnou likvidační smlouvu společenského poměru stran, nýbrž že hlavním účelem smlouvy bylo přivoditi odstup trafiky žalobcem (podílu jeho na ní) na žalovaného a že proto smlouva tato, přičic se onomu min. nařízení, není platnou. Vývody dovolání, kterými dovolatel snaží se líčiti, že odstupní smlouva jako smlouva likvidující soukromoprávní poměr mezi stranami jest platná, nejsou s to, by otřáslly nebo vyvrátily onen právní názor soudu odvolacího, třebas lze připustiti, že v trafice kromě tabáku a kolků prodávaly se i jiné věci, jejichž prodej na licenci administrativního úřadu nebyl vázán. Nelze proto přisvědčiti ani názoru dovolatelovu, že strany tak, jako mohly své poměry ze společenského poměru plynoucí upravit bez vlivu finanční správy, tak také zase mohly bez ohledu na finanční správu tento poměr zrušiti, neboť dovolatel při tomto svém tvrzení přehlíží, že uzavření společenské smlouvy mezi stranami bylo podmínkou udělení licence na prodej tabáku a kolků a že tedy jak uzavření, tak i zrušení společenské smlouvy, provozu této licence se tykající, vázáno bylo předpisy o udělení takové licence a jejím odstoupením nebo propachtováním a že, když předpisy takovýto odstup a propachtování licence nedovolují, nedovoleným bylo i zrušení společenské smlouvy stran převedením licence k prodeji tabáku a kolků touto licencí podmíněné. Vývody dovolatele, v nichž snaží se dovoditi, že předmětem odstupní smlouvy nebyla licence na prodej tabáku a kolků, nýbrž předměty patřící k provozu této trafiky, nelze dle zjištěného stavu věci uznati správnými, neboť to z odstupní smlouvy nevysvítá, naopak výše odstupní ceny (převzetí dluhů žalobcových ve výši 21.882 Kč 83 h a vyplacení odstupného 1800 Kč) nepochybně ukazuje na to, že předmětem odstupu byla hlavně licence a nikoli předměty svrchu uvedené.

Čís. 5458.

Kupitel není oprávněn odmítnouti přijetí zboží jedině proto, že prodatel ve faktuře změnil podmínky smlouvy.